

עפ"ת 41597/03/15 - אליהו אליעזר פישל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 41597-03-15 פישל נ' מדינת ישראל
ת.ז. המ"ש 1027-02-15
053434502

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
המשיבה
אליהו אליעזר פישל
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער

ב"כ המשיבה - עו"ד אריאלה בן-אהרון

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער נרשם ביום 29.09.14 בגבעתיים דו"ח על עבירה בניגוד לתקנה 28(ב) לת"ת, דיבור בפלאפון ברכב ללא דיבורית.

המערער קיבל בשל כך ברירת משפט, הוא לא פנה למשטרה בבקשה להישפט אלא יומיים לאחר המועד הקבוע בחוק, 27.12.14. פנייתו הראשונה למשטרה הייתה ביום 30.12.14.

פנייתו זו, מטבע הדברים, נדחתה על-ידי קצין משטרה ומשכך הגיש בקשה להארכת מועד להישפט לפני בית משפט קמא והבקשה באה לפני כב' השופטת אברהם.

כב' השופטת אברהם, בנסיבות, על-פי הפסיקה עליה עמדה, דחתה את הבקשה. בעיקר נימוקיה העובדה שהמערער לא העלה בבקשתו כל טעם המצדיק אי-הגשת הבקשה להישפט במועד, ואכן בנתונים שעלו לפני בית משפט קמא, החלטתו הייתה נכונה.

רק בערעור בפניי טען המערער כי היה חולה עובר לתום 90 הימים, כי שהה בבית החולים כשבועיים ימים ואף הציג אישור מבית החולים "שיבא" תל השומר, אם כי לא תעודת רופא של ממש, שהה במחלקה פנימית ב' בין התאריכים 24.12.14-29.12.14.

כן מעלה המערער במסגרת הערעור טענה שלא עבר את העבירה בה הוא מואשם, כלומר, שאמנם דיבר בפלאפון אבל באמצעות דיבורית.

בנסיבות החדשות שבהן פנייתו של המערער מעט אחרי חלוף 90 הימים בשל מחלה ושהות בבית חולים של כשישה ימים, נראה לי שצודק לאפשר למערער להביא עניינו בפני בית משפט קמא.

ייתכן, שנראה די תמוה שהשוטר ויתר למערער על עבירה חמורה יותר המצוינת בדו"ח, עבירה של נהיגה על פס לבן, והדו"ח נרשם רק על עבירת הטלפון. בנוסף ייתכן, שתגובתו של המערער בה ראה בית משפט קמא הודאה, יכולה להיות הודאה אבל בעיקר לעבירת הפס הלבן ולא לעבירת הדיבור בפלאפון ודיבורית דווקא.

הנני נעתר לערעור. התיק יחזור לבית משפט קמא לזימונו של המערער לדיון במשפטו.

**ניתן והודע היום, י"ג ניסן התשע"ה,
02/04/2015, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלד על ידי נופר דוידי